

ת"פ 12158/10/12 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 12158-10-12 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים א מ

ב"כ המאשימה: מר זאב חכים, מתמחה

ב"כ הנאשמת: עו"ד אריאל טוקוב

החלטה

רקע

1. בפניי בקשה לחזרה מהודאה של הנאשמת.
2. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר מייחס לה את העבירות הבאות:
 1. הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
 2. תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג, עבירה לפי סעיפים 380 ו-382 (ג) לחוק.
 3. ביום 9.7.13 הודתה הנאשמת בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, ונשלחה לקבלת תסקיר שירות המבחן, אשר יבחן אפשרות לסיום ההליך באי-הרשעה. הוסכם כי בכפוף להמלצה חיובית, יעתרו הצדדים לאי-הרשעה. ככל שיהיה תסקיר שלילי, יעתרו למאסר על תנאי והתחייבות.
 4. הנאשמת אישרה שהיא מבינה את הסדר הטיעון, כתב האישום הוקרא לה, והיא הודתה באמור בו.
 5. התקבל תסקיר שירות המבחן אשר לא כלל המלצה חיובית לסיום ההליך באי-הרשעה. שירות המבחן ציין כי הנאשם תיארה את התנהגותה האלימה כלפי בן זוגה כהגנה עצמית, וכתגובה מקומית שלה לאלימות של המתלונן כלפיה.

6. לאחר חילופי ייצוג, הוגשה בקשה לחזרה מהודאה. ב"כ הנוכחי של הנאשמת העלה טענות שונות לפיהן הנאשמת לא הבינה את כתב האישום ואת משמעות ההודאה ותוצאותיה, ההליך לא תורגם לה ועוד. בנוסף, הועלו טענות כלפי באת כוחה דאז של הנאשמת.

7. המאשימה התנגדה לחזרה מהודאה.

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש לקבל את הבקשה באופן חלקי.

9. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כדלקמן:

"(א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי בוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

(ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדין, יבטל בית המשפט את הכרעת הדין במידה שיסודה בהודיית הנאשם ויחדש את הדין אם הדבר מתחייב מן הנסיבות".

10. ראשית יצוין, כי אין שחר לטענות בא-כוחה הנוכחי של הנאשמת בנוגע להבנתה של הנאשמת את כתב האישום, את נוסח ההודאה ואת תוצאותיה, ובנוגע להסברים שמסרה באת-כוחה הקודמת של הנאשמת. טענות אלה חסרות בסיס, ומוטב היה אלמלא נטענו. כתב האישום הוקרא לנאשמת בבית-המשפט, היא הבינה היטב את כתב האישום ואת משמעות הודאתה, ובחירה משיקוליה שלה להודות באמור בו, כפי שהנראה מתוך תקווה שההליך יסתיים באי-הרשעה. יש לדחות מכל וכל את הניסיון להטיל דופי בבאת כוחה הקודמת של הנאשמת.

11. יחד עם זאת, בשים לב לכך שכבר בפני שירות המבחן טענה הנאשמת כי מעשיה היו בגדר הגנה עצמית, סבורני כי יש לאפשר לנאשמת הזדמנות לנסות ולשכנע באמיתות טענתה בדבר הגנה עצמית. על אף החשש ששיקול טקטי הוביל את הנאשמת לחזור בה מהודאתה, וזאת בשים לב לתסקיר השלילי, שוכנעתי כי בסופו ושל דבר הבקשה מבוססת על רצונה הכן של הנאשמת להילחם על חפותה.

12. סבורני כי כעניין שבמדיניות, מן הראוי שלא להכביד על נאשמים ברף הדרישה בדבר "נימוקים מיוחדים שיירשמו" בנוגע לחזרה מהודאה לפי סעיף 153 לעיל. הכלל הינו שבשלב שבין מתן הכרעת הדין לבין מתן גזר הדין, ככלל, אין מקום להכביד בבקשה לחזרה מהודאה (ראו ע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת**, פ"ד מה(5) 798 (1991); ע"פ 6952/10 **בשימוב נ' מדינת ישראל** (3.11.11); ע"פ 6349/11 **שניידר נ' מדינת ישראל** (10.6.13); והשוו ע"פ 5864/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.2.11); ע"פ 2094/11 **בן עמי נ' מדינת ישראל** (11.10.11); ע"פ 5734/10 **קאשור נ' מדינת ישראל** (25.1.12); רע"פ 7964/13 **רובינשטיין נ' מדינת ישראל** (31.12.13)).

13. הנאשמת לא טענה בבקשה לחזרה מהודאה טענה כלשהי כלפי העבירה של הפרת הוראה חוקית, ומכאן שבכל הנוגע לעבירה זו ולעובדות כתב האישום המבססות אותה, אין מקום להתיר לנאשמת לחזור מהודאתה.

סוף דבר

14. אשר על-כן, הנני מורה כדלקמן:

3. אני מתיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי

בן זוג.

4. איני מתיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה בעבירה של הפרת הוראה חוקית ומעובדות כתב האישום המבססות עבירה זו.

5. הליך ההוכחות יתנהל על בסיס כתב האישום המקורי.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ד, 19 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.